«Как прекрасна земля, и на ней человек!» (за лірикою С. О. Єсеніна)

Земля... Тепле, зелене слово, яке пахне свіжоскошеним сіном, парним молоком з-під корови, медяними пахощами зацвітаючих вишень, лагідними материнськими долонями. Що може бути чудовішим для людини і дорожчим?! Корені її ідуть у землю, і сама вона — дитя землі, вона — частинка її серця. Земля виховує в нас людину, учить жити, любити, боротися, мріяти, садити і вирощувати, пускати корені і піклуватися про паростки нового життя. Земля виховує в нас почуття прекрасного. Її невидимі нитки прив’язують людину до рідного будинку, до яблуні, що схилилася до розкритого вікна, до пісні солов’я, до червоного заходу, бузкового вечора.

Саме рязанська природа виховала чуйного, доброго, прекрасного у своїй простоті поета С. Єсеніна. Картини рідного краю відбиті в його незабутній чарівній поезії.

Поет не тільки захоплюється красотою природи, але і бачить у ній одухотворену істоту. У його свідомості світ наповнюється новими живими образами, що говорять, рухаються, відчувають: солома «нежно пахнет, свисаяыс губ кивающихыкоров», «по пруду лебедем красным плавает тихий закат», «весна — странница с посошком в постолах берестяных».

Ніщо не може зрівнятися з картинами природи рідного краю, відбитими в душі кожної людини. Перебуваючи далеко від батьківщини, поет хоче розповісти коханій жінці про чарівну красу рязанського роздолля, яке колись наповнило його життя яскравими враженнями. Напевно, почуття туги за домівкою і гордістю за рідний край звучить у рядках вірша «Шаганэ ты моя, Шаганэ...».

Я готов рассказать тебе поле,

Про волнистую рожь при луне.

Как бы ни был красив Шираз,

Он не лучше рязанских раздолий.

У вірші «Не бродить, не мять в кустах багряных» перед нами постає образ колись улюбленої дівчини («Отоснилась ты мне навсегда»),

С алым соком ягоды на коже,

Нежная, красивая, была

На закат ты розовый похожа,

И как снег, лучиста и светла.

Деталі її портрета підкреслюються, підфарбовуються образами природи, надають їй особливе зачарування і принадність.

Душевні переживання людини у віршах поета нерозривно пов’язані зі змінами в природі.

Отговорила роща золотая

Березовым, веселым языком.

Осінь — у природі, осінь — у душі поета. Невесело роняє осінь золоте листя — смуток огортає поета, його душа переповнюється спогадами про минуле: «Я полон дум о юности веселой». Дитинство здається йому «страной березового ситца». Він пише у вірші «Не жалею, не зову, не плачу»:

Жизнь моя! Иль ты приснилась мне?

Словно я весенней гулкой ранью

Проскакал на розовом коне.

Усе ж «утраченная свежесть, буйство глаз и половодье чувств» не залишає глибокої рани в душі поета. Він розуміє, що людина є частка природи, він відчуває себе таким, і оскільки все живе підпорядковується природним законам, то і він — не виняток.

Все мы, все мы в этом мире тленны...

Будь же ты вовек благословенно,

Что пришло процвесть и умереть.

Вірші С. Єсеніна справили на мене глибоке враження. Його незвичні порівняння, зворушливі рядки дивують своєю завершеністю, зачаровують, змушують захоплюватися. Те, що, здавалося, ніколи б не привернуло уваги своєю буденністю, у поезії Є. Єсеніна набуває нових, свіжих форм.